

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย ขั้นบัน្តารายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental) แบบ Pretest – posttest control group design คือ กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบสอนงานการปฏิบัติการพยาบาล ก่อนและหลังได้รับการสอนในคลินิกโดยใช้แบบสอนงานการปฏิบัติการพยาบาล ก่อนและหลังได้รับการสอนในคลินิกโดยใช้แบบสอนงานการปฏิบัติการพยาบาลที่ได้รับการสอนในแพทย์โดยใช้แบบสอนงานการปฏิบัติการพยาบาล กับนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ก่อนและหลังได้รับการสอนในคลินิกโดยใช้แบบสอนงานการปฏิบัติการพยาบาล
2. เปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการสอนในแพทย์โดยใช้แบบสอนงานการปฏิบัติการพยาบาล กับนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลอง สูงกว่าในกลุ่มควบคุม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นสุดท้ายภาคศาศตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 4 ที่ผ่านการเรียนรายวิชาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตครบถ้วนตามเกณฑ์ของกระทรวงสาธารณสุข และกำลังลงทะเบียนเรียนรายวิชา ฝึกอบรมประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาล ก่อนสำเร็จการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นสุดท้ายภาคศาศตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี ที่ผ่านการเรียนรายวิชาต่าง ๆ ครบถ้วนตามเกณฑ์ของกระทรวงสาธารณสุข ที่เข้าฝึกอบรมประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาล ด้วยเหตุผล

ของความพร้อมและช่วงเวลาในการฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษารวมทั้งความร่วมมือของผู้ช่วยวิจัย
ในการวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน เป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ดำเนินการวิจัย

เครื่องมือทั้งหมดในการวิจัยครั้งนี้สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย มีดังนี้

1. คู่มือนักศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและหลักการของ การเรียนการสอน โดยใช้เพื่อ
ประเมินงานเพื่อใช้เป็นกรอบในการสร้างคู่มือนักศึกษา ซึ่งในคู่มือประกอบด้วย
 - 1.1 วัตถุประสงค์ของการใช้คู่มือการสร้างเพื่อประเมินผลงานการปฏิบัติการพยาบาล
 - 1.2 คำแนะนำในการใช้คู่มือการสร้างเพื่อประเมินผลงานการปฏิบัติการพยาบาล
 - 1.3 การเรียนการสอนในคลินิกโดยใช้เพื่อประเมินผลงานการปฏิบัติการพยาบาล
 - 1.4 กรอบในการสร้างเพื่อประเมินงาน ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ผลงานที่เกิดจากการ
กำหนดของครู และผลงานที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของนักศึกษา
 - 1.5 เกณฑ์ในการประเมินเพื่อประเมิน (rubric)
2. แผนการสอนในคลินิกโดยใช้เพื่อประเมินงาน ซึ่งมีข้อเดียวของวัตถุประสงค์และแนวคิด
หลักของแผนการสอนมาจากการวัดดูประสิทธิภาพวิชาการฝึกเสริมประสบการณ์การปฏิบัติการ
พยาบาล ลูกน้ำได้เป็น 3 ด้าน คือ ด้านการปฏิบัติการพยาบาล ด้านการบริหารการพยาบาล และ
ด้านความรับผิดชอบในหน้าที่พยาบาลวิชาชีพ โดยผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาให้ส่วนหน้า แต่การเรียน
การสอนจะเน้นแบบให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองแล้วนำมารวบประยุกต์ในกลุ่ม โดยมีผู้ทรง
คุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของโครงสร้าง เนื้อหา กิจกรรมการสอนและความเหมาะสม
ของเนื้อหาและเวลา ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาที่ใช้ในการสอนในกลุ่มทดลองไป
มอบให้แก่ครุภัตินิภกประจำห้องผู้ป่วยที่เป็นกลุ่มควบคุมด้วย
3. เกณฑ์ในการประเมินเพื่อประเมิน (rubric) ผู้วิจัยได้ศึกษาการประเมินเพื่อประเมิน
งาน เพื่อใช้เป็นกรอบของ การสร้างเกณฑ์ในการประเมินเพื่อประเมินผลงาน จากนั้นจึงได้สร้าง
เกณฑ์ในการประเมินเพื่อประเมินงานเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 สำหรับประเมินผลงานที่เกิดจากการ
กำหนดของครู ส่วนที่ 2 สำหรับประเมินผลงานที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของนักศึกษา ซึ่งได้ผ่าน
การตรวจสอบความตรงเรียงโครงสร้างและเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และผ่านการหา
ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ช่วยวิจัย ทั้ง 6 ท่าน จนมั่นใจได้ว่าเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนที่มีคุณภาพ
4. แบบสอบถามวัดความสามารถในการทันท่วงที (MEQ) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความ
สามารถในการทันท่วงที ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการพยาบาล การบริหาร
การพยาบาลและความรับผิดชอบในหน้าที่พยาบาลวิชาชีพ รวมเป็น 5 สถานการณ์ 25 ข้อคำถาม

ซึ่งผ่านการตรวจสอบด้านโครงสร้างและเนื้อหา จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ผ่านกระบวนการ การสร้างโมเดลคำตอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 12 ท่าน หลังการปรับปรุงแบบสอบถามข้อเสนอ แนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว จึงได้นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัย พยาบาลกรุงเทพเริ่ม จำนวน 30 คน เพื่อศึกษาการบริหารเครื่องมือและตรวจสอบค่าความเที่ยง โดยการหาค่าความถอดคล้องภายในส่วนตัวของการนำค่าสัมประสิทธิ์และฟารอนบาก ได้เท่ากับ 0.83 ค่าความยากง่าย 0.63 เมื่อปรับปูน้ำแล้วขอแบบสอบถามโครงสร้างเต็มไว้ ค่าความเที่ยง ตามสูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์และฟารอนบาก ได้เท่ากับ 0.84 ค่าความยากง่าย 0.46

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยร่วมกับผู้ช่วยวิจัยอีก 6 คน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นเตรียมการทดลอง

1. เตรียมสถานที่
2. เตรียมเครื่องมือ
3. เตรียมผู้ช่วยวิจัย
4. เตรียมนักศึกษา

ขั้นดำเนินการทดลอง

กลุ่มควบคุมได้รับการสอนในคลินิกแบบปกติ ซึ่งเป็นไปในลักษณะการวิเคราะห์รายกรณี (case analysis) และครุคัลนิกก์จะได้รับเนื้อหาในแผนการสอนในคลินิกโดยใช้เพิ่มสะสมงานการปฏิบัติการพยาบาลเช่นเดียวกับที่กลุ่มทดลองได้รับ รวมระยะเวลา 4 สัปดาห์

กลุ่มทดลองดำเนินการสอนในคลินิกโดยใช้เพิ่มสะสมงานการปฏิบัติการพยาบาลตาม แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ซึ่งนักศึกษาจะต้องสร้างชิ้นงานสัปดาห์ละ 1 ชิ้น โดยนักศึกษามาตรฐานเดียวกันให้สามารถใช้ตัวอย่างที่ต้องการ และนักศึกษาก็จะใช้เกณฑ์ในการประเมินเพิ่มสะสมงาน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างและประเมินชิ้นงานของตนเอง ตลอดจนสามารถได้เพื่อนประเมินชิ้นงานของตน โดยผู้วิจัยจะทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในการสร้าง และเพิ่มสะสมงานและติดตามดูความก้าวหน้ารวมทั้งปัญหาของนักศึกษาทั้งรายบุคคล เมื่อนักศึกษาสร้างชิ้นงานแล้วก็จะนำชิ้นงานดังกล่าวส่งครุคัลนิกพร้อมทั้งนัดหมายการรับชิ้นงาน กับบุคลากรที่ครุคัลนิกทำการประเมินประเมินชิ้นงาน โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินเพิ่มสะสมงาน

ขาดเดียวกับที่แยกให้กับนักศึกษา ซึ่งกับใช้เทคนิคเพื่อกระตุ้นและรุ่งใจให้นักศึกษาสร้างและพัฒนาเพิ่มประสบการณ์ต่อไปจนจบกระบวนการทาง การพยาบาลผู้ป่วยที่ใช้กับนักศึกษาในคลินิกนั้น นักศึกษาสามารถระบุความต้องการในการเรียนรู้ในหัวข้อที่ยังไม่เข้าใจนั้นจากที่มีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองแล้ว ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดให้มีการเรียนการสอนนอกเวลาตามการบริบูรณ์ความต้องการในการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้งหมด 5 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อเรื่องการวิเคราะห์ผลการตรวจหาค่าการไข้หลอดเดือดแดง การพยาบาลผู้ป่วยที่ใช้สายระบายทางท้องออก การพยาบาลผู้ป่วยในภาวะช็อกและการพยาบาลผู้ป่วยที่ใช้รับเดือดเพื่อการรักษา การพยาบาลผู้ป่วยเทือห่านหรือช่วงหายใจ ในสัปดาห์สุดท้ายนักศึกษาจะทำการตัดสินใจผลงานและประชารสัมพันธ์การตัดสินใจระหว่างการพื้นผืนดังผลงานดังกล่าว ซึ่งตัดให้มีชื่นในวันสุดท้ายของการฝึกเสริมประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาล

เมื่อสิ้นสุดการฝึกเสริมประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาลแล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบโดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลชุดเดิม ในวันสุดท้ายของการฝึกเสริมประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS[®] PC ในการวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล โดยนำคะแนนดังกล่าวมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาล ของนักศึกษาพยาบาล ก่อนการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ Dependent t-test และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติ Independent t-test

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง ($\bar{X} = 61.00$ ระดับตีมาก) สูงกว่าก่อนทดลอง ($\bar{X} = 44.76$ ระดับต้องปรับปรุง) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามลักษณะปัญหา พบว่า หลังการทดลองมีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าก่อนการทดลองทุกกลุ่มนี้ปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตามรั้นตอนในการแก้ปัญหา พบร่วงหลังการทดลองมีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าก่อนการทดลองทุกรั้นตอนในการแก้ปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในกลุ่มควบคุม ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการแพทย์บาล ของนักศึกษาพยาบาล หลังการทดสอบ ($\bar{X} = 47.96$ ระดับพอใช้) และก่อนทดสอบ ($\bar{X} = 47.53$ ระดับพอใช้) ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาตามลักษณะปัญหา พบร่วมความสามารถในการแก้ปัญหาทุกรูปแบบก่อนและหลังการทดสอบไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาตามรั้งดอนในการแก้ปัญหา พบว่าความสามารถในการแก้ปัญหาทุก
รั้งดอนก่อนและนั้งการหาดูของไม่แตกต่างกัน

2. คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาทางการแพทย์บาลลัง
การทดสอบ ในกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 61.00$ ระดับตีมาก)สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 47.96$ ระดับพอใช้)
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามลักษณะปัญหา พนักงานสังกัดการทดสอบ
กลุ่มทดลองมีความสามารถในการแก้ปัญหาร่วมทุกด้านและรายด้านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และมีอิทธิพลตามชั้นตอนในการแก้ปัญหา พบว่าหลังการทดสอบ กลุ่มทดลองมีความสามารถในการแก้ปัญหาร่วมทุกรายชั้นตอนและรายชั้นตอนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากความสามารถในการแก้ปัญหาทางการแพทย์บาล ของนักศึกษาแพทย์บาลดังกล่าว
สามารถสรุปได้ว่า การสอนในคลินิกโดยใช้แบบประเมินทางการปฏิบัติการแพทย์บาล สามารถเพิ่ม
ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการแพทย์บาลของนักศึกษาแพทย์บาลในกลุ่มทดลองได้

องค์ประกอบของการวิจัย

จากผลการศึกษาผลการสอนในคลินิกไทยใช้แล้วเพิ่มประสิทธิภาพการปฐบัติการแพทย์บาลต่อ
ความต้านทานในการแก้ปัญหาทางการแพทย์นานาคราชอย่างมีศักยภาพอย่างมาก ตามมาด้วยกิปรายผลการ
วิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาล ของนักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลอง หลังการทดสอบสูงกว่าก่อนการทดสอบ แสดงว่า การสอนในคลินิกโดยใช้แบบสมมานการปฏิบัติ การพยาบาล สามารถเพิ่มความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ในกลุ่มทดลองได้ เมื่อจาก นักศึกษาสามารถเริ่มกระบวนการคิดที่ต้องการศึกษาให้ลงตัวลง สนใจ ซึ่งในกระบวนการการแก้ปัญหาต้องว่าเป็นปัญหาที่ดีที่สุด (Alavi, C. and others, 1997 : 473-480) ดังแนวคิดที่ว่า ความสนใจที่มีต่อปัญหาและแรงรุนแรง ล้วนมีอิทธิพลต่อการแก้ปัญหา (Stollberg, 1956:225-228 ; Morgan, 1978:154-155 ; ภูรีพง ช้อนโภคสูง, 2522:121-127) นอกจาก

จากนั้น Chauhan, S.S. (1983:24) ยังกล่าวว่า ในกระบวนการแก้ปัญหา ขั้นแรกนักศึกษาควรจะยอมรับ เน้นความสำคัญของปัญหา ไม่ใช่ครูเป็นผู้ตัดสินใจหรือบังคับ ซึ่งการที่นักศึกษาเลือก ปัญหาเองย่อมแสดงถึง การที่นักศึกษาเห็นความสำคัญของปัญหา และเมื่อนักศึกษาดำเนินการ สึกษาด้วยหัวใจการแก้ปัญหาตัวอย่างและมีทักษะในแพททิฟฟ์สมมงานแล้วนั้น นักศึกษา ยังได้ฝึกทักษะในการผลงานของตนเองและผลงานผู้อื่นโดยให้เกณฑ์การประเมินแพททิฟฟ์สมมงาน เป็นแนวทางในการประเมิน ซึ่งการที่นักศึกษาได้นำรั้งชัยย้อนกลับทั้งจากตนเอง จากเพื่อน นักศึกษาด้วยกันและจากอาจารย์ทำให้นักศึกษาเกิดการคิดแบบไตร่ตรอง (reflective thinking) เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาขั้นตอนที่ทำการประเมินนั้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวทำให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ ลังเลใจและประเมินค่า ในขณะเดียวกันการที่ได้นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาไว้มาประยุกต์ใช้ จะทำให้ผู้เรียนได้ผสมผสานความรู้และได้ พัฒนาการคิดตัดสินใจแก้ปัญหา (จินดานา ยุนิพันธุ์, 2536:52 ; อรพรวน ลีอบุญชรัชรัย, 2537:37) ตลอดคล้องกับที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539) ระบุไว้ว่า กระบวนการ การพัฒนาแพททิฟฟ์สมมงานเป็นที่ยอมรับว่า เป็นทั้งการเรียนการสอนและการประเมินผลที่มี ประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาความสามารถทักษะความสามารถในทุกด้านที่ตอบสนองด้าน ศติปัญญาที่หลากหลาย

2. ความสามารถในการแก้ปัญหาทางการพยาบาล ของนักศึกษาพยาบาลลั้งการ ทดลอง ในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการสอน ในคลินิกโดยใช้แพททิฟฟ์สมมงานการปฏิบัติการพยาบาล สามารถพัฒนาความสามารถในการแก้ ปัญหาทางการพยาบาลได้ดีกว่าวิธีปกติ ด้วยเหตุผลที่ว่าการสอนในคลินิกโดยวิธีปกตินั้นมี รูปแบบที่แน่นอนทั้งในลักษณะการจัดการเรียนการสอน การสอนหมายความ การประเมินผล ซึ่ง ถูกฯ ตั้งติดตามเชิง (2522) กล่าวว่า ระบบการทำางานของพยาบาลจำเป็นต้องต้องให้การ มอบหมายงานที่มีรูปแบบที่เหมาะสม และการจัดประสบการณ์อย่างไม่มีรูปแบบนั้น จะทำให้ นักศึกษามีความสามารถน้ำความรู้มาประยุกต์ให้เพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม ใน ขณะที่การสอนในคลินิกโดยใช้แพททิฟฟ์สมมงานนั้นมีรูปแบบที่ชัดเจนและรัดกุมทั้งลักษณะการจัด การเรียนการสอน การสอนหมายความและการประเมินผล รวมทั้งมีระบบการสร้างสรรค์ผลงานที่มี ภาระงานแบ่งกันและพัฒนาอย่างมีทิศทางและตรงกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษา ซึ่งเท่ากับ ว่านักศึกษาได้พัฒนาทั้งด้านการเรียน การมีความคิดสร้างสรรค์และการทุต ซึ่งสอดคล้องกับการ ศึกษาของ Kissinger and Munjas (1981) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนของครูกับ ความสามารถของนักศึกษาในการใช้กระบวนการพยาบาล ที่พบว่า นักศึกษามีประสบผลสำเร็จ ในการใช้กระบวนการพยาบาล และพบอีกว่า การที่จะประสบผลสำเร็จในการใช้กระบวนการการ

พยาบาลจะต้องมีความสามารถในการด้านต่างๆ คือการฟูด การเขียน และการมีความคิดสร้างสรรค์

ในส่วนควบคุมนั้น การที่ความสามารถในการแก้ปัญหาท่องและหลังการทดลอง ไม่แยกต่างกัน อาจเป็นเพราะการเรียนในรายวิชานี้ไม่มีการให้ระดับคะแนน (Grading) ทำให้นักศึกษามีความสนใจในวิชานี้น้อยไป

จึงสรุปได้ว่าการใช้แพลตฟอร์มงานในครั้งนี้สามารถพัฒนานักศึกษาให้ทั้งด้านความสามารถในการแก้ปัญหาและยังสามารถพัฒนาศักยภาพทางวิชาการ ซึ่งเท่ากับว่า บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาอย่างน่าพอใจ

ดังนั้นจึงควรมีการนำเอารูปแบบการสอนโดยใช้แพลตฟอร์มงานไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในคลินิก เพื่อนอกจากจะสามารถพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหา อันเดียวเป็นดุณสมบัติที่สำคัญในการปฏิบัติงานแล้ว การสอนในคลินิกโดยใช้แพลตฟอร์มงานยังเป็นรูปแบบของ การบันทึกเพื่อการสร้างสรรค์ผลงานอันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาวิชาศึกษาพยาบาลที่ยังไม่มีในการสอนวิธีอื่นๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการนำเอารูปแบบการสอนในคลินิกโดยใช้แพลตฟอร์มงานการปฏิบัติการพยาบาลไปใช้ในการฝึกปฏิบัติในวิชาชีวนฯ ด้วย

1.2 ควรมีการนำเอารูปแบบการสอนในคลินิกโดยใช้แพลตฟอร์มงานการปฏิบัติการพยาบาลไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมากที่สุดกับภาคปฏิบัติ

1.3 ควรมีการนำเอารูปแบบของการสร้างแพลตฟอร์มงานไปใช้ในการพัฒนาพยาบาลใหม่และอาจารย์พยาบาลใหม่

2. ข้อเสนอแนะในการนำเอารูปแบบการสอนโดยใช้แพลตฟอร์มงานไปใช้

2.1 ควรมีการชี้แจงแนวคิดและหลักการของ การสอนโดยใช้แพลตฟอร์มงานให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน ทั้งฝ่ายบริการ ฝ่ายการศึกษาและผู้สอนนักศึกษา

2.2 ควรมีการบททวนเรื่องระยะเวลาในการตรวจสอบแพลตฟอร์มเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของ การจัดทำแพลตฟอร์ม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย

- 3.1 ความมุ่งมั่นในการฝึกภาคปฏิบัติในรายวิชาอื่น ๆ ในทุก ๆ ชั้นปี
- 3.2 ความมุ่งมั่นการทำวิจัยในการเรียนการสอนภาคทฤษฎีด้วย
- 3.3 ความมุ่งมั่นการทำวิจัยและเรียนรู้เชิงประเพณีทางในการสอนโดยใช้แบบสอบถาม
ระหว่างการใช้คลินิกเป็นพยานาถประจำการ การใช้คลินิกเป็นอาจารย์พยานาถ กับการ
ให้คลินิกเป็นพยานาถประจำการร่วมกับอาจารย์พยานาถ

**สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**